

VIERDE DAG : EEN MAN DIE NIEMAND WEGSTUURDE

De geschiedenis aan het woord

Een avond in mei 1867. Het regent pijpenstelen. Een jongen van 15, doodmoe en verkleumd, staat op de deur te bonken. Don Bosco laat hem binnen, geeft wat te eten en laat de jongen zich warmen en drogen aan het vuur in de keuken. En dan?

De jongen heeft geen thuis, geen geld, geen onderkomen. De vorige weken had don Bosco nog enkele jongens in zijn huis opgenomen. Ze waren met dekens en al wat ze vonden en konden dragen, vertrokken. Hij kijkt naar deze schamele jongen. Wat te doen?

De jongen snikt zachtjes: 'Stuur me niet weg'.

Don Bosco haalt de matras van zijn bed, legt ze op enkele stenen voor het vuur en zegt: 'Je mag hier blijven, zolang als het nodig is. Don Bosco zal je nooit wegsturen'.

Het is zijn eerste intern. Op het einde van het jaar zijn er zeven. Het zullen er duizenden worden.

Naar Teresio Bosco, blz. 190-191

Een man die niemand wegstuurde

Hij stuurde nooit iemand weg, nooit,
als men een beroep op hem deed.
Buiten, de straat en de eenzame nacht
waren vijanden waaraan hij geen mens overleverde.

Hij stuurde niemand weg
maar deed zijn deur altijd open
voor een verkleumde jongen van vijftien,
voor een woedende vader,
voor een ontmoedigd man en een berouwvolle zondaar,
voor een controlerende politieagent en een statige bisschop,
maar toch het liefst
voor een verkleumde jongen van vijftien.

Hij stuurde echt niemand weg
die als een eenzame aan zijn deur kwam kloppen.

Vandaag nog dolen mensen
door de straten van ons eigen leven
en kloppen aan de deur van ons hart.
Het kan een vriend zijn of een vreemde;
ook nu nog komt er warmte en vrede als we zeggen kunnen:
Kom binnen. We hebben je gezien.
Wij sturen nooit iemand weg.
Ook nu kunnen wij mensen gelukkig maken
en hun houvast bieden als we doen zoals don Bosco.

Gebed om af te sluiten

Niemand wegsturen uit onze aandacht en genegenheid.

Dat is ook onze droom.

Laat ons, Heer God, dit ook leren

zoals don Bosco het deed.

Laat nooit iemand tevergeefs

aan onze deur kloppen

als iemand een beroep op ons doet

of ons nodig heeft

maar laat ons worden een mens-voor-anderen.

